

ת"פ 6153/02/21 - מדינת ישראל נגד תאמר בדרה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 6153-02-21 מדינת ישראל נ' בדרה(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת, סגנית הנשיא דיאנה סלע
המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשם
תאמר בדרה ת.ז.

גזר דין

1. הנאשם, יליד '95, הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה כדלהלן: **שלוש עבירות בנשק (נשיאה והובלה)** - לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ו 1977 (להלן: חוק העונשין), **עבירות בנשק (החזקה)** - לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, **הפרת לשוטר בשעת מילוי תפקידו** - לפי סעיף 275 לחוק העונשין ו**שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 4 לחוק העונשין.

2. תמצית העובדות בכתב האישום המתוקן

אישום ראשון

בתאריך 10/8/2020 בשעה 23:00 או סמוך לכך, נהג הנאשם ברכבו מסוג סובארו, מ.ר. 77-795-64 מעכו לכ ג'דידה מכר (להלן: הרכב וכפר מכר, בהתאמה); בהגיעו לכפר מכר, נטל הנאשם לידיו מגורם שאינו ידוע למאשימה מקלע מאולתר, שהוא כלי שמסוגל לירות כדור או קליע שבכוחם להמית אדם, ומחסנית שהיא אבזר לנשק (להלן: הנשק והמחסנית, בהתאמה). הנאשם נהג ברכב מכפר מכר לעכו, כשהוא נושא ומוביל עמו את הנשק והמחסנית. במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם נשא והוביל נשק ואבזר לנשק, בלא רשות על פי דין.

אישום שני

העובדות המפורטות באישום ראשון מהוות חלק בלתי נפרד מאישום זה.

במועד כלשהו סמוך לתאריך 18/01/21, סיכם הנאשם עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר), כי יק לידיו מהאחר את הנשק, יחזיק בו ויסתיר אותו. בלילה שבין 18/1/21 ל-19/1/21, בסמוך לשעה 00:11, הגיע הנאשם ברכב לרחוב מעלה החורשה בעכו, החנה אותו ברחוב באזור מגורים (להלן: המקום או אזור המגורים), יצא מהרכב ונפגש עם האחר שנשא והוביל את הנשק, המחסנית וכדורי תחמושת לנשק בתוך שקית שחורה. הנאשם והאחר התרחק מהרכב.

בהמשך, סמוך לשעה 00:30, חזרו השניים לכיוון הרכב, הנאשם התיישב במושב הנהג, האחר עמד צמוד לחלק האחורי עמוד 1

של הרכב, ירה מהנשק מספר יריות, ומיד לאחר מכן השליך את הנשק לתוך תא המטען הפתוח של הרכב, סגר את המטען וברח בריצה מהמקום. הנאשם, שהיה מודע להשלכת הנשק לרכב על ידי האחר, נסע מהמקום ברכב, כשר נוסא ומוביל עמו את הנשק, המחסנית וקופסא שהכילה כדורים לנשק בקוטר 9 מ"מ (להלן: התחמושת).

במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם נשא והוביל את נשק, מחסנית ותחמושת בלא רשות על פי דין.

אישום שלישי

העובדות המפורטות באישומים הראשון והשני מהוות חלק בלתי נפרד מאישום זה. הנאשם נסע מהמקום, כשהוא חמוש בנשק, במחסנית ובתחמושת לנשק בתוך שקית שחורה (להלן: השקית).

למחרת, ביום 19/1/21, סמוך לשעה 11:08, יצא הנאשם מביתו ברחוב פנקס בעכו, ניגש אל רכבו והתעסק בשל שהכילה את הנשק, המחסנית והתחמושת, שהיו בתא המטען של הרכב; לאחר מכן התיישב במושב הנהג והחל לנס ברכב לכיוון דרך הארבעה בעכו.

באותה עת צפו על הבית אנשי משטרה שהגיעו למקום במטרה לבצע בבית חיפוש. השוטרים שהבחינו במעשיו הנאשם, חשדו כי הוא מחזיק ברשותו נשק, והחלו לעקוב אחריו בנסיעה ברכבי משטרה מוסוים; במהלך נסיעתו, הב הנאשם בכך שרכבי משטרה עוקבים אחריו והחל להימלט מפניהם בנהיגה ברכב במהירות גבוהה ברחובות עכו, שעלה בידו לחמוק מהם. במשך כל הנסיעה, החזיק הנאשם, נשא והוביל ברכב את הנשק, המחסנית והתחמושת.

בשעה 11:22 הגיע הנאשם בנהיגה ברכב לחנייה ברחוב סר איזיק (להלן: החנייה). הוא החנה את הרכב, יצא ממנו והוציא מתא המטען את השקית עם הנשק, המחסנית והתחמושת, הלך במהירות לרחוב הרצל והחביא את השקית תכולתה בצמוד לגלגל של גרואט רכב GMC שחנתה מאחורי חנות לשטיפת רכבים, במרחק של כ-140 מטר מהחנייה. הנאשם עשה את המעשים המפורטים לעיל במטרה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם, להעלים את הנשק המחסנית והתחמושת, ולמנוע את תפיסתם ואת העמדתו לדין.

לאחר מכן, בשעה 11:26, חזר הנאשם לחנייה, נכנס לרכב והחל בנסיעה במטרה לצאת מהחנייה; בשלב זה הג למקום השוטרים, חסמו עם רכביהם את היציאה מהחנייה ועיכבו את הנאשם; זמן קצר לאחר מכן, לאחר פעולות חיפ וסריקה, תפסו אנשי משטרה את הנשק, המחסנית והתחמושת שהיו בשקית במקום שבו החביא אותם הנאשם, ועצרו הנאשם.

במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם החזיק, נשא והוביל את הנשק, המחסנית והתחמושת בלא רשות על פי דין, ע מעשים בכוונה להפריע לשוטרים כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בכך, וניסה להעלים ראיות בכוונה למנוע להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

הסדר הטיעון

3.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון בטרם הוחל בשמיעת הראיות בתיק; כתב האישום תוקן במסגרת ההסדר, הנאשם חזר מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן. הצדדים, אשר לא הגיעו להסכמה לעניין העונש, הסכימו כי הטיעון לעו יהיה חופשי, על יסוד העובדות המוסכמות.

כן הוסכם כי הסנגור יבקש לטעון לעונש לאחר קבלת תסקיר של שירות המבחן ואילו המאשימה תתנגד לכך. כמפור בהחלטה שניתנה בדיון מיום 11/5/21 ומהטעמים שפורטו במסגרתה, ראיתי להיעתר לבקשת הסנגור, ושירות המ מבוגרים התבקש לערוך תסקיר בעניינו של הנאשם.

ראיות לעונש

4. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

5. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית או מהמלצה על חלופה עונשית בעניינו של הנאשם; זאת, לאחר שבחן מכלול הנסיבות הרלוונטיות בנדון, בא לכלל מסקנה כי קיים סיכון בעניינו של הנאשם סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

א. קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, בן 25, בן למשפחה נורמטיבית, שהתגורר בבית הוריו בעדבריו, לאחר שהשלים 12 שנות לימוד החל לעבוד בעבודות מזדמנות כפועל במפעלים, במכון לשטיפת רכב וכמשלוחן, אך צבר חובות כספיים כבדים בשל התנהלות כלכלית לא נכונה.

הנאשם מסר כי בהיותו כבן 21 ניהל מערכת יחסים זוגית במשך כשנתיים עם נערה כבת 15, אשר ילדה לו בן; לאחר סיום הקשר, ובשל קשיי תפקוד של האם, לקח הנאשם על עצמו אחריות הורית בלעדית ואף החל בתהליך הכרה כמשמח יחיד על בנו, אך עקב מעצרו קיבלו הוריו התומכים משמורת מלאה על בנו, לאחר ששימשו עבורו כמשפחת אמם בחודשים האחרונים.

ב. אשר לעבירות שבגינן הורשע, אלה בוצעו לדבריו עקב החובות שצבר והליכי ההוצאה לפועל שננקטו נגדו, לרבות עיקול על חשבון הבנק שלו; הוא חש לחץ, חרדה וחוסר אונים, שגרמו לו לחפש אחר דרכים להשיג רווח כלכלי משמעותי בזמן קצר. לאחר שלא הצליח למצוא עבודות שיניבו רווח חומרי מספק עבורו, פנה לאנשי שוליים שהכיר, ביקש לבחבורם משימות תמורת תשלום, וכך ביצע את העבירות שבהן הורשע על פי הודייתו.

הנאשם מסר לקצינת המבחן כי ביצע עבירות נשיאה והובלה בלבד. אשר לאישום הראשון, אמר כי נטל לידיו שקית ש היה מודע לתוכנה, ורק לאחר שהגיע ליעדו הבין כי מדובר בנשק. בהתייחס לאישום השני, מסר כי שהה ברכבו כשבריו מוזיקה רועשת, ולכן לא ידע כי "האחר" ירה בנשק והשליכו לתא המטען. לדבריו, סיכם עם האחר מבעוד מועד כי יבנסיעה כשהוא יסגור את תא המטען. אשר לאישום השלישי, מסר כי נעצר בעקבות תצפית של כוחות המשטרה מכוניתו. בדיעבד לדבריו, הוא מכיר בכך שפעל באופן פסול ומתחרט על כך.

ג. שירות המבחן שערך אבחון לנאשם, בעל העבר הנקי, התרשם שהנאשם פעל לספק את צרכיו הרגשיים והחומרי באופן ילדותי, תוך נכונות לפרוץ את גבולות החוק ואת הנורמות החברתיות המקובלות, אגב חיפוש אחר פתרונות מהירים וקלים למצוקותיו, כי הוא מתקשה בוויסות דחפים וחוסר אחריות בהתנהלותו הכלכלית. להערכתו, בעת מצוקה, הנאשם לקחת על עצמו סיכונים מבלי להתחשב בהשלכות מעשיו ובחומרתם.

קצינת המבחן ציינה כי לנאשם גישה מצמצמת ביחס למעורבותו במעשים שבהם הורשע, קשייו לקחת עליהם אחר מלאה, הקשרים השוליים שניהל עובר למעשיו, והפער בין כתב האישום המתוקן לבין הצהרותיו בפניה; לפיכך העריכה הנאשם מתקשה לבחון את הבעייתיות שבהתנהלותו ולהכיר בחומרת מעשיו.

לדבריה, בבואו של שירות המבחן להעריך את גורמי הסיכון להישנות ביצוע העבירות כאמור לבין גורמי הסיכוי לשיק ניתן משקל לפרמטרים שונים.

כגורמי סיכון נשקלו אופי העבירות, חומרתן והנזקים שהיו יכולים להיגרם כתוצאה ממעשיו; ההתרשמות מהתנהלות

חסרת האחריות במישור הכלכלי, שהובילה אותו לחיפוש אחר דרכים קלות מהירות ולא חוקיות להשגת רווח כלכלי נטייתו להסתיר את הקשרים השוליים שניהל ואת עמדותיו הנותנות לגיטימציה לביצוע עבירות במצבי משבר, כאמור לעיל קשייו לקחת אחריות מלאה על ביצועו ונטייתו לצמצם את חומרת מעשיו והשלכותיהם.

כגורמי סיכוי נשקלו עברו הנקי, האחריות שהוא מגלה כלפי בנו והתמיכה המשפחתית לה הוא זוכה.

בנתונים אלה התרשמה קצינת המבחן כאמור כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

ד. נוכח כל המקובץ נמנע שירות המבחן מהמלצה על אפשרויות ענישה או שיקום במסגרת השירות, והמל להטיל עליו ענישה קונקרטיה ומוחשית, אשר תמחיש עבורו את חומרת מעשיו.

6. עדים מטעם ההגנה

אביו של הנאשם ביקש רחמים על בנו, סיפר כי הוא ורעייתו מגדלים כיום את בנו של הנאשם, בן השלוש וחצי, וכי קיבלו "חזקת אמנה". לדבריו, עובר למעצרו גידל הנאשם את בנו לבדו ונעזר בהם, בהוריו, וכי הילד, שלא ראה אף מאז שנעצר מאוד מתגעגע אליו. האב ביקש להתחשב בנסיבות האמורות, ואמר "אני יודע שהוא ביצע עבירה ושה מודה ושהוא טעה, הוא משלם. אני חושב שכולנו משלמים גם יחד אתו..." (עמ' 13 לפרוט', ש' 4-8).

טיעוני הצדדים לעונש

7. טיעוני המאשימה

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף הבינוני - עליון של מתחם הענישה, הנע לשיט בטרון שבין 3.5 ל-6 שנות מאסר, וכן מאסר מותנה מרתיע וקנס. כן עתרה לחלט הן את הרכב והנשק, אשר באמצעות ביצע הנאשם את העבירות.

א. בחזרה על עובדות כתב האישום המתוקן, התייחסה ב"כ המאשימה בהרחבה לחומרה היתירה שיש ליחס לעבירה בנשק שביצע הנאשם ולסיכון הרב הגלום בחובן לפגיעה בגוף ובנשק. חומרה הנובעת בראש ובראשונה מהחשש לשינוי זדוני שנועד לפגוע באחרים, אך גם בשל החשש לתאונות העלולות להיגרם בידי המחזיק בנשק או בידי אחר. היא הדגישה כי לא בכדי נקבע עונש מרבי של 10 שנות מאסר בגין עבירות בנשק - החזקה ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לה העונשין, תוך הפנייה להנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 שעניינה **מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני חבל** שלפיה "מתחם המוצא בעבירות של החזקת תת מקלע הוא 2-4 שנות מאסר, ובעבירה של נשיאת אקדח - 2.5-5 שנות מאסר".

לדבריה, הפסיקה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, השלכותיהן, הסיכון הגלום בהן והאסונות בגינת זמינותם של כלי הנשק העוברים מיד ליד, אם לידיים עברייניות פליליות ואם לידי מפגעים למיניהם, תורמים להגדלת מעור האלימות ולתוצאות הקשות הנובעות מכך. גם החזקה של נשק רב עוצמה באופן בלתי חוקי בידי אדם שאינו עבר מקרבת את הסיכון לאלימות קשה עד קטלנית.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו במקרה הנדון הם בטחון הציבור והגנה על חיי אדם, ובנסיבות העניין יש להטיל הנאשם עונש שיביא להרתעה אינדיבידואלית וכללית, ולהעביר מסר חד משמעי לנאשם כי הוא פגע בביטחון הציבור ועל הפנים את הפסול במעשיו.

אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, ב"כ המאשימה הדגישה לחומרה כי הנאשם נשא את הנשק במספר מקרים כאשר בשניים מהם הנשיאה וההובלה בוצעו תוך תאום ומפגש עם אחרים, התנהלות המלמדת על **תכנון מוקדם**; כן המקרים בוצעו העבירות **בנשק מסוג תת מקלע**, אשר הנזק הפוטנציאלי העלול להיגרם ממנו הוא גבוה יותר; עסל

בריבוי עבירות שביצע הנאשם, ואף שבוצעו בכלי נשק אחד, הרי שמדובר בעבירות חוזרות עם הנשק; לנאשם הייחודה בחירה להפסיק את ביצוע העבירות לאחר האירוע הראשון, אך הוא בחר להמשיך במעשיו העבריינים, ובנסיבות האיש השלישי הוא אף הסלים את התנהגותו, כאשר מעבר לעבירות בנשק הוא גם נמלט מהמשטרה ושיבש הליכים. לטענת נמנע המשיך ביצוע העבירות רק בשל מעצרו של הנאשם ואיתור הנשק על ידי השוטרים; ניכר כי אין מדובר באירוע בו נקודתי, אלא בהתנהלות של הנאשם המלמדת על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו.

לגבי **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות**, טענה ב"כ המאשימה כי הגם שהיו מעורבים נוספים, שעמם הנאשם בקשר ביחס לנשק, שאת זהותם סירב למסור, הרי שבכל הנוגע לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האיש הוא היה הגורם הבלעדי בביצוע. עסקינן בנאשם אשר יכול היה להבין את חומרת מעשיו ולהימנע מהם. כמו כן הדגיש את הנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם ממעשי הנאשם, שכן ברור לכל כי גם שימוש חד פעמי בתת מקלע עלול לגרום לאבדות בנפש ולנזקי רכוש.

בנתונים אלה, עתרה כאמור להעמיד את מתחם הענישה על טווח שבין 3.5 ל- 6 שנות מאסר.

אשר **לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, ב"כ המאשימה התייחסה מחד גיסא לעברו הנקי של הנאשם ולהיעדר עניין מיום 19/1/2, אך מאידך גיסא הפנתה בהרחבה לאמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, בהדגישה מאפייני אישיותו כמפורט שם, גישתו המצמצמת למעשיו, מזעור אחריותו, וקשייו להכיר בחומרת מעשיו. כן הפנתה להערכתו של שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, והמלצתו להשית עליו ענישה מוחשית וקונקרטית.

ב. נוכח האמור לעיל, עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ועונשים נלווים, כמבוקש לעיל.

ג. כן עתרה לחילוט הנשק ורכב הסובארו ששימש לביצוע העבירות. (טיעוני הצדדים בסוגיית החילוט יובאו בהמשך בפירוט נפרד).

8. טיעוני ההגנה

הסנגור, אשר הודיע - לאחר בירור עם הנאשם - כי הנאשם עומד על הודייתו המלאה, עתר שלא למצות את הדין על הנאשם ולהשית עליו עונש מתון שייתן לו פתח להשתקם ולגדל את בנו.

א. הסנגור, אשר התנגד למתחם הענישה המבוקש על ידי המאשימה, עתר לקבוע כי מכלול מעשיו של הנאשם בשלוש האישומים מהווה "אירוע אחד", ולפיכך יש לקבוע מתחם אחד לכלל העבירות שבוצעו על ידו. (לעניין זה הפנה בטיעוני הכתובים לפסיקה ענפה, והאזכורים שם). לדידו, עסקינן בשלושה מעשים שבוצעו במתווה זהה, בסמיכות זמנים, על אותו נאשם ולפיכך מדובר באירוע עברייני אחד.

לגופו של מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון, הדגיש הסנגור כי מבלי להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם בעקבות תיקונו המשמעותי של כתב האישום, נמחקו עבירות ועובדות חמורות יותר אשר יוחסו לנאשם, לרבות עבירות עסקה אחרת באישום הראשון, וסיוע לאחר מעשה באישום השני; לטענתו, למעשה נותרו בכתב האישום המתוקן הובא ונשיאה של נשק לתקופות קצרות ביותר, בשלושה מועדים שונים, ללא אירועים של ירי ו/או עסקה בנשק ו/או שימוש כלשהו בנשק.

בהפנותו לפסיקה המשקפת את מדיניות הענישה בעבירות בנשק, טען הסנגור כי הרף התחתון של מתחם הענישה הוא "אירוע אחד של נשיאה והובלת נשק" במקרים חמורים מהמקרה הנדון, עומד על טווח של 12 - 15 חודשי מאסר, ולדבר זה הרף התחתון שיש לקבוע במקרה הנדון (בלא שנדרש במפורש לעמדתו לעניין הרף העליון של המתחם).

ב. אשר לעונש הראוי לנאשם, הדגיש הסנגור לקולה כי הנאשם הודה כבר בחקירתו במשטרה, שיתף פעולה באופן מביחס לחלקו באירועים ולמעשה לקח אחריות למעשיו למן היום הראשון "כמעט". כן ביקש ליתן משקל ממשלי לקולו להודייתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, לאחר תיקונו של כתב האישום, אשר חסכה את העדתם של 25 עדי תביעה.

עוד עתר הסנגור להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, צעיר בן 25, ללא עבר פלילי, שזו הסתבכותו הראשונה בחוק, וזהו גם מאסרו הראשון; עובר למעצרו התגורר בבית הוריו ועבד כשליח, תוך שהוא מגדל את בנו בן 3 בעזר הוריו, וללא כל מעורבות ו/או עזרה מצידה של האם. כן הדגיש כי מדובר בנאשם בן למשפחה נורמטיבית, סיים 12 ש לימוד, שולל שימוש בסמים ואלכוהול, אך מצוי בחובות כבדים עקב מצבו האישי האמור.

הסנגור התנגד לעמדת המאשימה כי תסקירו של הנאשם הינו שלילי. הסנגור טען כי עסקין בבחור צעיר בעל נסיבות חריגות, ולא בנאשם בעל מאפיינים עברייניים מושרשים. לטענתו, שירות המבחן ציין כי הרקע להסתבכותו של הנאשם שניהל אורח חיים נורמטיבי עובר למעצרו - היה מצב כלכלי קשה, וכיום התגייסה כל משפחתו לעזור לו ולגדל את ב שכלפיו גילה אחריות, ושאותו לא ראה למעלה מחצי שנה. אף שהנאשם חסר בשלות רגשית, אין מדובר באדם ב תפיסות אנטי סוציאליות מושרשות. הוא היה שרוי במצוקה שהקשתה עליו להפעיל שיקול דעת; אשר ליחסו של הנאש לעבירות שביצע, לטענת הסנגור, דבריו תואמים את התיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום.

לטענתו, יש ליתן משקל משמעותי לאינטרס השיקום של הנאשם, נוכח סיכויי הגבוהים להשתקם בהינתן התגייס משפחתו התומכת והמכילה, לסייע לו בכך ובגידול בנו. זאת, תוך הפנייה לדו"ח ועדת דורנר, שהמליץ לצמצם למינימום ההכרחי חשיפת נאשמים לאוכלוסייה עבריינית בכלא, וכן להשפעה ההפוכה של הכליאה על רמת העבריינות והסיכון הנאשם יסגל לעצמו דפוסים עברייניים (סעיפים 47 - 49, 65-62 לטיעוניו).

לטענתו, עצם כניסתו של הנאשם למאסר מהווה עונש משמעותי עבורו, ויש להשאיר לו פתח של תקווה על מנת שיו כאמור להשתקם ולהמשיך לגדל את בנו.

ג. נוכח כל האמור לעיל עתר הסנגור להקל באופן משמעותי בעונשו של הנאשם, באופן שלא יעלה על הרף התחתון המתחם המבוקש על ידו, לאור כל הנסיבות שצוינו על ידו. כמו כן, מחמת מצבו הסוציו אקונומי הקשה ותקופת המא הצפויה, ביקש להימנע מהטלת קנס כספי על הנאשם. אשר למאסר המותנה שיושת על הנאשם, עתר כי יהיה מ ומדוד, ובגין העבירות שביצע בלבד.

9. א. לאחר שהצדדים טענו טיעוניהם לעונש, והמאשימה עתרה, בין השאר, לחילוט רכב הסובארו ששימש הנאשם לביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, העידה ההגנה את **אמו של הנאשם**, אשר מסרה כי מדובר ברכ אשר בבעלותה, "**הרכב רשום על שמי. יש לי רישיון נהיגה ואני נוהגת בו. האוטו הסובארו זה המשפחה של הבית. אני ותאמר ובעלי נוהגים עליו. לכולנו יש רישיון. אני עובדת מחוץ לבית א מטפלת בקשישים**". לדבריה, הרכב רשום על שמה בלבד ולא במשותף עם בעלה משום שלפני כשש ש קיבלה מהאחרון מתנה ליום ההולדת רכב שנת 2008, ולכן השאירה את רכב הסובארו למשפחה, "**... בג שקיבלתי מתנה אמרתי אני משאירה את זה בבית לילדים, לנו למי שצריך. גם בעלי עובד הוא ב אוטובוס**". (עמ' 14, ש' 17-23).

לדבריה, מיד לאחר שהנאשם נעצר הגישה בקשה כי הרכב יוחזר לרשותה, אך בהעדר אמצעים לשכור עורך דין שייצ בבקשה "אמרו לי 'כשנבוא לבית המשפט נבקש את זה'". אין חולק כי האם הגישה בבקשה להחזקת תפוס בבית מש השלום בעכו, המאשימה טענה לחוסר סמכות מפני שהדיון בכתב האישום ובבקשת החילוט מתקיים בבית משפט זה, ומ משפט השלום לא דן בבקשה.

בחקירה נגדית אישרה האם כי בחודש ינואר 2021 נחקרה במשטרת עכו, אישרה את חתימתה על הודעתה וכן אמיתות תכנה (ההודעה מיום 21/1/21 הוגשה לתיק כראיה לעונש, מוצג ח/1). **"זו החתימה שלי ומה שרשום נכ אני אמרתי נתתי לתאמר לבן שלי וגם עכשיו אמרתי ורשום לך ולכל המשפחה. לא תאמר במיוחד, זה לא הבית"** (עמ' 17 לפרוט', ש' 21). משעומתה עם תשובתה לחוקר כי מי שנוסע בדרך כלל ברכב זה תאמר (הנאשם), א גם אבא יכול או הבת שלה, השיבה "זה נכון מה שאמרתי במשטרה, גם עכשיו אמרתי".

לדבריה לרכב צרור מפתחות אחד בלבד, ואם תאמר נוסע עם הרכב, **"כשאנו רוצים את האוטו אני מתקשרת תאמר תביא את האוטו והוא מביא את האוטו"**. האם אישרה כי הנאשם מתגורר עמם מזה שנה וחצי, מאז שהתגרש; לשא האם כאשר היה נשוי, הרכב חנה ליד ביתו, השיבה תחילה **"לא אני לא נתתי לו את האוטו להחנות בבית כי זה נח אצלי בגינה שלי"** (עמ' 17, ש' 26-33). אולם, בהמשך כאשר נשאלה האם כל פעם שהיה משתמש ברכב היה מחזיר אותו השיבה, כי לפעמים **"שהיה מבקש ממני שאני לא יכול להביא לך את האוטו, אני מאחר אני רוצה לל לעבודה, זה כמה פעמים, לא כל הזמן"**. (עמ' 18, ש' 1-3). כן מסרה כי הנאשם נסע לעבודה עם הרכב, כאשר ע במשלוחים, אולם טענה כי היא איננה זוכרת את שם המפעל **"אני לא יודעת מה בדיוק עובדים במפעל ... ומה המשלוחים"**. (בשלב זה אמר הנאשם כי עבד בחברת צ'טה).

לשאלה מי עושה לרכב טסט השיבה "בעלי", אך כאשר עומתה עם דברי הנאשם בהודעתו מיום 26/1/21 **"אני עשיתי טסט וגם ביטוח"**, השיבה **"אין לי מה להגיד לך כי אנחנו משפחה. אני מבקשת מתאמר, מי שפנוי הולך לעש טסט"** (עמ' 19, ש' 3-7); כאשר נאמר לה כי הנאשם נהג ברכב ונעצר גם בגלל שהשחיר את החלונות, וכי הוא שהחליט מה יהיה ברכב, כיצד יראה ומה יעשה בו השיבה **"אין לי מה להגיד"**; משנאמר לה כי הנאשם התקין בר מערכת מולטימדיה, החליף ריפודים, והוא היה מי שהחליט לגבי הרכב, השיבה **"כולם מחליטים על הרכב הזה"**. לדבר "כ" המאשימה כי בבג' הרכב נתפסו גם בגדי עבודה של הנאשם, דבר המלמד כי הוא המשתמש ברכב, השיבה **"אמרתי שלא"** (עמ' 19, ש' 8 - 17). כאשר עומתה עם דברי הנאשם שלפיהם הוא האיש שמחליט מה יהיה עם הרכב ולא אמו, וכי אם חבר יבקש ממנו את הרכב ללכת לקניות הוא ייתן לו, השיבה בשלילה; **"זה לא נכון. אני מחליט וכולנו מחליטים. אני אומרת לך זה אוטו של משפחה"** והיא אינה יודעת מה בנה דיבר עם חבר שלו. **"אני יודעת שהאוטו עם הבן, אני לא ידעתי, עכשיו אני שומעת, הייתי בהלם שהוא אמר שהוא נתן לחבר"** (עמ' 19, ש' 27-27).

ב. דברי הנאשם: דבריו של הנאשם נשמעו לאחר עדותה של אמו לעניין החילוט, וכך אמר: **"אני רוצה לדבר על הר שזה קשור למשפחה שלי. שנית אני מצטער, ואני מקבל את הענישה. אני ממש מתגעגע לבן שלי, למשפחה שלי, אני אכזבתי את המשפחה שלי. אני רוצה שאת תתחשבי בי. תודה רבה"** (עמ' 20 לפרוט', ש' 10-12).

דין והכרעה

10. כידוע, העיקרון המנחה את בתי המשפט בעת גזירת העונש הוא עקרון ההלימה; דהיינו, יחס הולם בין החומ של מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו (סעיף 40 ג' לר העונשין). טרם גזירת העונש על הנאשם, יקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם המבוסס על נסיבות ביא העבירה הייחודית, הערכים החברתיים שנפגעו מביצועה ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיב נוספות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ג' לחוק העונשין).

יחד עם זאת, כל ענישה היא אינדיבידואלית, ובמסגרת הענישה ההולמת, על בית המשפט לאזן בין מספר אינטרס שונים: נסיבות ביצוע העבירה, תדירות העבירות, חומרתן, אופן ומידת ההשפעה שלהן על החברה מחד גיסא, ומא

גיסא נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה, עברו הפלילי, גילו, אפשרויות שיקום ועוד.

לצורך קביעה של מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40ט לחוק העונשין.

11. חומרת העבירות והערכים החברתיים שנפגעו בעטיין

אין צורך להכביר מילים על אודות חומרתן של עבירות בנשק, וחומרת מעשיו של הנאשם בפרט, לרבות פוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהן. מעובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה הנאשם, עולה כי בשלושה אירועים שונים ביצע הנאשם סדרה של עבירות בנשק - נשיאה, הובלה והחזקה של נשק מסוג תת מקלע מאולתר, נשיאה הובלה והחזקה של מחסנית ו/או תחמושת וכן עבירות נוספות, עד אשר נתפס על ידי המשטרה; זאת לא נסיבותיו להימלט ולחמוק מידיה ולהחביא את הנשק המחסנית והתחמושת.

כעולה מהאישום הראשון - בתאריך 20/8/20 נהג הנאשם ברכבו (הסובארו) בשעת לילה מעכו לכפר מכר, שם נאסר מאחר תת מקלע מאולתר ומחסנית ונסע לעכו, כשהוא מוביל את הנשק והמחסנית.

על פי האישום השני - סמוך לתאריך 18/1/21, כארבעה חודשים לאחר שביצע את העבירות על פי האישום הראשון סיכם הנאשם עם אחר כי יקבל לידי את תת המקלע הנ"ל יחזיק בו ויסתירו. באותו לילה הגיע הנאשם עם רכבו לעכו החנה אותו באזור מגורים, יצא ונפגש עם האחר, אשר הוביל את הנשק המחסנית וכדורי התחמושת בשקית שחורה לאחר שהאחר ירה מהנשק מספר יריות, הוא השליכו אל תא המטען ברכב הנאשם, שהיה פתוח, ונמלט מהמקום הנאשם אשר היה מודע לכך שהשקית על תכולתה נמצאת בתא המטען ברכבו, נסע מהמקום כאשר הוא מוביל את הנשק, המחסנית והכדורים.

על פי האישום השלישי - לאחר שהנאשם עזב את המקום כמפורט לעיל, הוא החזיק בנשק במחסנית ובכדורים בשקית שחורה. למחרת בבוקר ניגש לרכב והתעסק בשקית שהכילה את הנשק והתחמושת. שוטרים שתצפתו על בן חשד כי הוא מחזיק בנשק, החלו לעקוב אחריו כשהוא בנסיעה.

משהבחין הנאשם במעקב השוטרים, נמלט מהם בנסיעה מהירה, החנה את הרכב בחנייה, והוציא מתא המטען את הנשק והתחמושת על תכולתה; הוא הלך במהירות לרחוב הרצל, והחביאה שם בצמוד לגלגל של גרונטאט רכב; כשחזר לרכבו והתעסק ברכבו כדי לצאת מהחניה, חסמו השוטרים עם רכביהם את היציאה מהחניה, ולאחר סריקה וחיפוש תפסו את הנאשם ובתוכה הנשק, המחסנית והתחמושת, במקום בו החביאם הנאשם, ועצרוהו.

לא ניתן שלא להתרשם כי מעשיו של הנאשם - אשר בוצעו על ידו לשיטתו לשם השגת רווח קל ומהיר - הלכו והסלים בדרגת חומרתם, ותעוזתו והעדר המורא שלו מפני החוק מלמדים על מסוכנותו כלפי הציבור.

12. על הסיכון הגלום בעבירות בנשק ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימ (19/1/14):

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו, החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוות להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שיש לו פוטנציאל להזיק - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מהווה סיכון עצום."

שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפס לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד...".

עבירות הנשק, ובכללם החזקה, הובלה ונשיאת נשק שלא כדין, הפכו למרבה הצער ל"מכת מדינה" של ממש; ראו לע זה דבריו של כב' הש' אלרון ברע"פ 5613/20 **אלהויזל** (25/8/20), כדלהלן:

"לגופם של דברים, עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחב הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען (ראו למ בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מגיד מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018))."

כן ראו דבריו של כב' הש' סולברג בע"פ 9830/17 **פלאח חמודה נ' מדינת ישראל** (8/3/18), כדלהלן:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות הנשק, ועל הסכנה הרבה הטמונה בביצוען, וזאת "בעי בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.2.2012); ראו גם: ע"פ 27/17 בסל נ' מדינת ישראל (פסקה 1 (12.12.2017)). בהתאם לכך, "מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה, המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה" (ע"פ 6989/13 פרנ' נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.2.2014)). (ראו גם ע"פ 2564/19 **אזברגה נ' מדינת ישראל** (18/7/19) והמובאות שם; ע"פ 8207/19 **אליהו נ' מדינת ישראל** (13/7/20), שניהם מפי כב' הש' סולברג ע"פ 2398/14 **אלהויזל נ' מדינת ישראל** (8/7/14), מפי כב' הש' עמית; ע"פ 8416/09 **מדינת ישראל חרבוש ואח'** (9/6/10), מפי כב' הש' פוגלמן; ועוד. ההדגשות אינן במקור - ד.ס.).

13. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אין מדובר באירועים ספונטניים אליהם נקלע הנאשם ש בטובתו, אלא במעשים אשר תוכננו על ידו מראש, כאשר מהאישומים הראשון והשני עולה בבירור כי תוא ותוכננו על ידו מראש ביחד עם אחרים.

לחומרה יש ליתן משקל גם לסוג הנשק, דהיינו לכך שעסקינן בביצוע מספר עבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק מסוג **תת מקלע מאולתר**, שפגיעתו רעה מפגיעתו של אקדח, בשל פוטנציאל הנזק הקיים בו לגרימת הרג מסיבי. שהנאשם לא עשה שימוש בנשק, הוא קיבל לידיו את הנשק והמחסנית מאחר בכפר מכר והובילו לעכו; גם בהמ הסכים לקבלו לידיו, להחזיק בו ולהסתירו, ולאחר שאחר ירה בו באזור מגורים, מילט הנאשם את הנשק, המחס והתחמושת ברכבו, נשאו, הובילו והחזיק בו עד אשר נתפס על ידי המשטרה. משכך, לא ניתן להתעלם מקיומו של סיכון לכך שהמחזיק יתפתה לעשות שימוש בנשק בנסיבות כאלה ואחרות.

חלקו של הנאשם בביצוע מכלול העבירות בהן הורשע על יסוד הודייתו הוא מרכזי, ומעורבותם של אחר שזהותם נותרה עלומה, בביצוע עבירות בנשק זה אינו מפחית מחומרת מעשיו; אין בעובדה שעל פי האישום הנשאו והובילו את הנשק עבור אחר, כדי להוות נסיבה מקלה בעניינו, מקל וחומר בנסיבות בהן בוצעו העבירות לאחר ביצוע ירי על ידי האחר באזור מגורים. לעניין זה ראו 5522/20 **חלייחל נ' מדינת ישראל** (24/2/21) מפי כב' הש' סולברג:

"... אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריה לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר - חב חמורה, שוד מזוין, רצח, וכיוצא באלה..."

מדובר בבגיר, המודע היטב לטיב מעשיו ולחומרתם, יכול היה להימנע מביצוע כל עבירה מהעבירות שביצע, ובכל ש הייתה פתוחה בפניו האפשרות לחדול מהם, ואף להסגיר את הנשק למשטרה. לא זאת בלבד שהנאשם בחר שלא לעש כן, אלא שבעולה מהאישום השלישי, לאחר שהבחין במעקב השוטרים, כשהוא מחזיק, נושא ומוביל את הנשק המחס והכדורים ברכבו, נמלט בנסיעה מהירה, הצליח לחמוק מהם והחביא את השקית על תכולתה; רק משניסה להימ מהחנייה, אליה חזר, למקום המחבוא, חסמוהו השוטרים, ולאחר חיפוש איתרו את הנשק במקום המחבוא.

לפיכך, יש בסיס לטענת המאשימה כי המשך ביצוע העבירות על ידי הנאשם הופסק בשל מעצרו של הנאשם ואי הנשק על ידי השוטרים, וכי התנהלותו מלמדת כאמור על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו לציבור.

14. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם הם ההגנה על חיי אדם ושלמות הג שמירה על שלום הציבור ובטחונו. בשים לב לפוטנציאל הנזק העצום הטמון בעבירות בנשק, מקל וחומר בנ מסוג תת מקלע, נראה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית, וזוהי גם נקודת המוצא בגזר ה להרשעתו של הנאשם בעבירות בנשק מתווספת הרשעתו בעבירות חמורות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפק שיבוש מהלכי משפט, אשר פגעו בערכים של שמירה על סדרי השלטון והחברה, הסדר והביטחון הציבור וההקפדה על שלטון החוק.

כפועל יוצא מחומרת הדברים, ונוכח המציאות הקשה שחוזה המדינה בתחום העבירות בנשק, והביקורת החבר והציבורית הגוברת בגין התפשטות התופעה של עבירות בנשק לא חוקי, יש להחמיר בענישה בכל הנוגע לעבירות הללו.

נוכח האמור לעיל, בנסיבות העניין ובייחוד מטעמי הרתעת היחיד והרבים וההגנה על אינטרס הציבור, ראוי מעשיו של הנאשם לתגובה עונשית הולמת, בדמות מאסר משמעותי מאחורי סורג ובריח.

מתחם הענישה

15. א. העונש המירבי הקבוע בצידה של עבירה של נשיאה והובלת נשק הוא **10 שנות מאסר** (סעיף 144(א) רישא) ובצידה של עבירת החזקת נשק הוא **7 שנות מאסר** (סעיף 144(א) רישא). העונש המירבי בצידה של נשיאה, הובלה והחזקה של אביזר או תחמושת הוא **3 שנות מאסר** (סעיפים 144(א) סיפא, ו- 144(ב) סיפא).

אשר לעבירות הנוספות בגין הורשע הנאשם, העונש המירבי הקבוע בצדה של עבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפק הוא **3 שנות מאסר**, ובצידה של שיבוש מהלכי משפט הוא **3 שנות מאסר**.

ב. ההגנה ביקשה לקבוע כי מעשיו של הנאשם בשלושת פרטי האישום מהווים "אירוע אחד", עמדה שהמאשי אימצה אף היא, משביקשה לקבוע מתחם ענישה אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

בנסיבות העניין - על אף ריבוי העבירות שביצע הנאשם, ופער הזמנים בין ארבעה החודשים בין ביצוע העבירות באיש הראשון והשני - נוכח הקשר בין מעשי הנאשם, עצם העובדה כי עבירות הנשק בוצעו באותו תת מקלע, וההתרשמות מדובר באותה תכנית עבריינית, אין מניעה לקבל את עמדת הצדדים ולקבוע כי עסקין ב"אירוע אחד", כמשמעותו בס 40 י"ג (א) לחוק העונשין; בהתאם ייקבע מתחם ענישה אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

באי כוח הצדדים חלוקים בשאלת מתחם העונש ההולם את המקרה הנדון, הפנו לפסיקה התומכת בעמדתם בכה וזה בכה, כאשר כל אחד מהם הפנה למקרים חמורים יותר וחמורים פחות מהעניין דנן, וביקש לאבחן פסקי הדין אליהם הפנה הצד שכנגד.

16. ב"כ המאשימה, אשר עתרה כאמור לקביעת מתחם ענישה הנע בין 3.5 ל- 6 שנות מאסר, הפנתה לפסי התומכת בעמדתה כדלהלן:

א. בע"פ 3877/16 **ג'באלי נ' מדינת ישראל** (17/11/16), מפי כב' הש' חיות (כתוארה אז), נדחה ערעורו של נאש שהורשע בעבירה של נשיאת נשק, על יסוד הודייתו, במסגרת הסדר טיעון; הנאשם - צעיר בעל עבר פלילי מכביד ביותר אשר ביצע את העבירה הנדונה שבועות ספורים בלבד לאחר שסיים לרצות עונש מאסר ממושך - נשא ללא רישיון אקדח טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים, אשר נגנב חודשים אחדים קודם לכן בהתפרצות לדירה. הוא הגיע למקום מפגש ליישוב סכסוך, שנתגלע בין קרוב משפחה שלו ואחר, כשהוא נושא את האקדח תחילה ברכב ולאחר מכן במכנס כשהגיעו שוטרים - השליכו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש **בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל**, וגזר עליו **4 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה וקנס בסך 7,500 ₪. בית המשפט העליון ציין כי **"אכן העונש שנגזר על המערך במקרה דנן אינו מן הקלים, אך אינו חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה"**, בהדגישו את עמדת המכביד חרף גילו הצעיר והעובדה כי זמן קצר קודם לכן סיים כאמור לרצות מאסר.

ב. בע"פ 6210/13 **גונן נ' מדינת ישראל** (14/11/13), מפי כב' הש' סולברג, נדחה ערעורו של נאשם, בן כ- 30, שלחובתו עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של נשיאה והובלה של נשק; זא לאחר שקיבל ביחד עם אחר שני מטעני חבלה מאולתרים "מתוצרת ביתית", העשויים מקופסת מתכת ובה חומר נפץ, וניגנוני הפעלה הכוללים משדר ושלט, והובילם אל מקום לא ידוע; במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי המדינה תענה לעונש של 36 חודשי מאסר, בעוד שההגנה תטען כרצונה. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם **עונש של 30 חודשי מאסר**, מאסר מותנה וקנס בסך 7,500 ₪.

ג. בע"פ 9373/10 **חמד ותד נ' מדינת ישראל** (14/9/11), מפי כב' הש' א. לוי, נתקבל ערעורו של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודייתו בעבירות של החזקה ונשיאת נשק - **אקדח FN ומחסנית עם 9 כדורים** שהחזיק בביתו מתחת למיטה, ו- 63 כדורים נוספים שנמצאו מוטמנים בחצר; בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם - בעל הרשעות קודמות בעבירות הצתה, חבלה במזיד ברכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו - 50 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, וגזר המשפט העליון הפחית את עונשו והעמידו על **30 חודשי מאסר בפועל**.

ד. בת"פ (חי') 45713-01-17 **מדינת ישראל נ' רובינוב** (23/1/18), מפי כב' הש' סעב, הורשע נאשם על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלת נשק, אבזר ותחמושת) - **אקדח חצי אוטומטי FN** ובתוכו מחסנית ובה 13 כדורים 9 מ"מ. כן הורשע בעבירות תעבורה - נהיגה פזיזה, ללא רישיון נהיגה בתוקף ולביטוח. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם **בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל**, והשית עליו **42 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

ה. בת"פ (חי') 15148-03-12 **מדינת ישראל נ' כבהא** (19/2/13), מפי כב' הש' י' כהן, הורשע הנאשם, על יסוד הודייתו, בהחזקת נשק שלא כדין ושינוי זהות של רכב. הנאשם זייף לוחית זיהוי של נשק, והחזיק ברכב **אקדח מסוג ברסל** ובמחסנית שהכילה 11 כדורים; בנוסף לפריטים אלה נמצאו ברכב אקדח דמה עם משתיק קול, מספר זוגות של כפפות בד, ולוחית הזיהוי המקורית של הרכב. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין **שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם **שתי שנות מאסר בפועל** ושנת מאסר על תנאי.

ו. בת"פ (חי') 28728-04-11 **מדינת ישראל נ' גנאים** (7/12/11), מפי בית משפט זה, הורשע נאשם בן 20, על יסוד הודייתו, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק והובלתו, החזקת נשק, מסירת ידיעות כוזבות ושיבוש מהלך משפט; באותו עניין, לאחר קשירת קשר עם אחר, הוביל הנאשם **אקדח יריחו ומחסנית** ממקום מפגשו עם האחר לביתו והחביאו מתחת למזרון מיטתו של אחיו. במהלך חיפוש שנערך בבית הנאשם ובו נתפס הנשק במקום המחבוא, מ

הנאשם ידיעה כוזבת לגבי זהות מוסר הנזק לידיו, וגרם למעצר של אדם שאין לו קשר לעבירה. בחקירה מאוחרת חזר הנאשם מגרסתו זו וסיפר על זהות האדם ממנו קיבל את הנשק. בגין מעשיו אלו נגזרו על הנאשם **30 חודשי מאסר בפועל**, הופעל במצטבר מאסר מותנה בן 4 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, וכן הושתו עליו עונשים נלווים.

ז. בת"פ (חי') 5127/06 **מדינת ישראל נ' כרכור** (10/7/06), מפי כב' הש' שפירא (כתוארו אז), הורשע נאשם על יסודיותו בהחזקת נשק ובהחזקת נכס החשוד כגנוב; באותו מקרה, נסע הנאשם כשברשותו **אקדח** שנגנב מבית ותחמוש כשהוא מסתירם ברכב של אדם שהסיעו. מדובר בנאשם בעל הרשעות קודמות בעבירות אלימות, שביצע את העבירה דלעיל בחלוף שלושה חודשים משחרורו ממאסר שהושת עליו בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המשפט המחוזי השית על הנאשם **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה בן 12 חודשים.

17. ההגנה, אשר עתרה, כזכור, לקבוע "**בגין אירוע אחד של נשיאה והובלת נשק**" רף תחתון של מתחם ענייני שאינו עולה על 15 חודשי מאסר, הפנתה לפסיקה המלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות וחמורות - למיטתה - מאלו שביצע הנאשם דנא, כדלהלן:

א. בע"פ 545/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3/5/21), מפי כב' הש' גרוסקופף, נדחה ערעורו של נאשם שהורשע יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות בנשק (לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא ו- 144(ב) רישא וסיפא) לר העונשין. באותו מקרה, הנאשם, בעל עבר נקי, נתפס נוהג כשהוא מוביל ומחזיק **אקדח חצי אוטומטי מסוג חילון** טעון במחסנית ריקה מתחת למושב הנהג ברכב, וכן מוביל, נושא ומחזיק 50 כדורים בקוטר 9 מ"מ על גופו, בלא רש על פי דין. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין, אך ציין כי העונש שנגזר על הנאשם הוא הצד המקל.

ב. בע"פ 8133/15 **יונס נ' מדינת ישראל** (5/4/17), מפי כב' הש' ברק-ארז, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בהחזקת ובנשיאת נשק שלא כדין, בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה ל רישיון ונהיגה ללא פוליסת ביטוח. הנאשם נהג ברכב ללא רישיון, האיץ כשראה משטרה, אחר שהיה אתו ברח עם תיק **שני חפצים דמויי תת מקלע מאולתר, קופסא המכילה תחמושת ושלוש מחסניות, ותחמושת נוספת נתפס ברכב**. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם הענישה הראוי במקרה זה נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה כאמור את הערעור, בקבעו העונש שהושת עליו נוטה לקולה.

ג. בע"פ 1505/14 **לידאוי נ' מדינת ישראל** (4/11/14), התקבל ערעורו של נאשם, שהורשע על יסוד הודייתו בעבירה נשק לפי סעיף 144(א) ו- (ב) רישא וסיפא, מעשה פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת רכוש חשוד כגנוב. באותו מקרה, קיבל הנאשם לידיו **אקדח החשוד כגנוב** ומחסנית מלאה כדורים ובמועד אחר 22 כדורים נוספים הוא הטמין את האקדח כשהוא טעון במחסנית וכדור אחד בארון ביתו ואת הכדורים הנוספים בתוך נרתיק על ארון בגד באופן שבו כל אחד מבני מביתו יכול היה למצוא אותם ולעשות בהם שימוש. כאשר שוטרים הגיעו לביתו, הוא ניסה לע כניסתם, בעוד שבתו הוציאה את האקדח והטמינה אותו מתחת לתחתוניה. האקדח התגלה לאחר חיפוש על גופה הילדה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 7 ל- 24 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים. בית המשפט העליון המיר את העונש ל- 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; זאת, שהדגיש את חומרתן של עבירות הנשק, בציין כי ראה להקל עם הנאשם בהתחשב בנסיבותיו האישיות המיוחדות - ג (כבן 60), עברו הפלילי שאינו מכביד, מצבו הבריאותי, הודאתו, נטילת האחריות למעשיו והראיות על תרומתו לציבור.

ד. בת"פ (חי') 68389-07-20 **מדינת ישראל נ' חאלדי**, מפי בית משפט זה, הורשע נאשם על יסוד הודייתו במסג

הסדר טיעון, בעבירות של החזקה ונשיאת נשק ותחמושת והחזקת תחמושת. באותו מקרה החזיק הנאשם - בן 24 ל הרשעות קודמות - ונשא על גופו **אקדח מסוג גלוק** הטעון במחסנית מלאה ב- 12 כדורים וכן 4 כדורים נוספים ממכנסיו, זאת בשטח הסמוך לבית משפחתו בכפר, וסמוך להתקהלות של תושבי הכפר, על רקע סכסוך שנתגלע משפחתו למשפחה אחרת בכפר, שבעטיו קופדו חייו של בן המשפחה היריבה. מתחם הענישה הועמד על טווח שבין **ל- 40 חודשי מאסר, ונגזרו על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים; זאת בהתחשב בנסיבותיו החרגה של הנאשם - הירצחו של אביו לאחר מעצרו בעקבות הסכסוך בין המשפחות, והעובדה כי השתלב בטיפול בכלא.

ה. בת"פ (מרכז) 68697-07-20 **מדינת ישראל נ' פרג** (20/4/21), מפי כב' הש' קובו, הורשע נאשם על יסוד הודיו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של נשיאת והובלת נשק, ונשיאת אביזר לנשק ותחמושת. באותו מקרה נהג הנאשם בחצות הלילה ברכב ולצדו במושב הקדמי ישבה בתו הפעוטה על כיסא בטיחות, שעה שנשא באותה עת ברכב, עבור א ובתמורה ל- 500 ₪, מתחת למשב הקדמי **שקית בד שחורה שבתוכה שתי מחסניות ובהן 27 כדורי 9 מ"מ אקדח גלוק שהונח על רצפת הרכב**. הנשק והתחמושת נתפסו על ידי המשטרה, עת נעצר הנאשם משצפר מספר של פעמים לרכב שנסע לפניו. מדובר בנאשם בן 26, נשוי ואב לשני ילדים רכים בשנים, אשר ביצע את העבירה חודש לאחר שבית המשפט הקל בעונשו ובמסגרת ערעור המיר עונש מאסר רבעה חודשי עבודות שירות, ובטרם החל בריצת בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע **בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל**, ועליו **18 חודשי מאסר בפועל** וענישה נלווית.

ו. בת"פ (חי') 17860-01-19 **מדינת ישראל נ' צביחאת** (17/9/19), מפי כב' הש' אליקים, מדובר בנאשם א הורשע על יסוד הודיו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של החזקה, נשיאה והובלה של נשק, לאחר שנתפס נוסע ברכב הנהוג על ידי אחיו, כאשר הוא מחזיק, נושא ומוביל **אקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה**, טעון במחסנית עם כדורים, נשא והוביל על גופו **שלוש מחסניות נוספות הטעונות בכדורים**. בעניינו של הנאשם, בן 25 שעברו נקי, נערכו שלושה תסקירים, ושירות המבחן המליץ להשית עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בנוסף להעמדתו במבחן. בית המשפט קבע מתחם ענישה **הנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל** ועונש נלווים.

ז. בת"פ (חי') 43952-09-20 **מדינת ישראל נ' ח'טיב** (6/5/21), מפי כב' הש' פורת, הורשע הנאשם על יסוד הודיו בעבירות של נשיאת והובלת נשק, שיבוש מהלכי משפט, מעשי פזיזות ורשלנות ואיומים, לאחר שקשר קשר עם א ומעורב נוסף לזרוק רימון הלה לעבר ביתו של המתלונן, שכיהן אז כסגן ראש המועצה המקומית בכפר דיר חנא, לסייג עליו. ביום האירוע הגיע הנאשם לבית קרוב משפחתו, וסייע בפירוק לוחית הרישוי וסימני זיהוי מטרקטורון שהם למקום. לאחר שהנאשם והאחרים כיבו את כל מצלמות האבטחה בבית של קרוב המשפחה, נסעו שלושתם לבית המתלונן; סמוך לבית זרק המעורב את רימון ההלה שהביא עמו למפגש, זה נחת במרפסת הבית, התפוצץ בקול נפץ וגרם לסימני פיה. לאחר מכן נמלטו השלושה מהמקום. הנאשם אף נקט אמצעים למנוע אפשרות צפייה במצלמות האבטחה בביתו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע **בין 9 ל- 25 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים.

ח. בת"פ (חי') 16505-02-18 **מדינת ישראל נ' סעדי** (26/6/18), מפי כב' הש' ליפשיץ, הורשע נאשם על יסוד הודיו בעבירה של החזקה, נשיאה והובלת נשק, לאחר שנעצר על ידי שוטרים כשנסע ברכבו ובכיס המעיל אותו לבש נמצא **אקדח מסוג star שהיה טעון במחסנית**, וכן נמצא מחזיק בתחמושת. מתחם העונש ההולם נקבע **בטווח שבין 10 ל- 30 חודשי מאסר בפועל**, ועל הנאשם - בן 23 שעברו אינו מכביד - נגזרו **11 חודשי מאסר בפועל** ומאסרים מותנים.

ט. בת"פ (חי') 51038-02-17 **מדינת ישראל נ' כבהה** (7/3/18), מפי כב' הש' אליקים, הורשע נאשם על פי הודיו

במסגרת הסדר טיעון, בשלושה אירועים בעבירות בנשק ובהסעה שלא כדין. באותו מקרה, **באירוע אחד** החזיק הנאשם שלא כדין **ברובה צייד**, אשר הובא אל ביתו על ידי חברו, תושב הרשות הפלשתינית השווה שלא כדין בישראל (להחבר), והוביל פעמיים ברכבו את הנשק ביחד עם החבר שאותו הסייע הנאשם; בגין אירוע זה קבע בית המשפט מת ענישה הנע **בין 18 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**; **באירוע השני** החזיק הנאשם סמוך לביתו כדורי רובה, בגינו נק מתחם ענישה הנע **ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל שיכול להתבצע בעבודות שירות**; **באירוע השלישי** החבר הנאשם בביתו **תת מקלע מאולתר**, בגינו נקבע כי העונש ההולם הוא מאסר בטווח **שבין 8 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **26 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים**.

י. בת"פ (חי') 3742-07-18 **מדינת ישראל נ' מערוך** (4/12/18), מפי כב' הש' א' לוי, הורשע נאשם על יסוד הודי במסגרת הסדר טיעון בנשיאה של נשק והובלתו, על כי נשא תיק ובתוכו שני "**רימוני יד/מדוכה 400**". הרימונים נתפסו על ידי המשטרה לאחר מרדף אחר הנאשם, אשר נמלט מפניהם בריצה עת קראו לו לעצור, וזרק את התיק שבתוכו הרימונים. מדובר בנאשם בן 23, שבעברו הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, אשר הגיע ארצה במסגרת קלי משפחת חיילי צד"ל, איבד את אביו בגיל צעיר ונאלץ לתפקד בפועל כ"אבי המשפחה". בית המשפט המחוזי קבע מתחם העונש ההולם נע בין **6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר** לריצוי בפועל, וגזר על הנאשם **10 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**.

יא. בת"פ (חי') 51357-11-18 **מדינת ישראל נ' מריסאת** (11/7/19), מפי כב' הש' קוטון, הורשע נאשם על יסוד הודייתו, בעבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם נסע ביחד עם אחר אשר נהג ברכב, תוך שהוביל ונשא בתוך כיס מכנסיו **אקדח חצי אוטומטי מסוג ברטה**, אשר הכיל מחסנית ובתוכה כדורים. הנאשם בן 32, נשוי ואב לארבעה, נעדר הרשעות קודמות, ועבר בשנת 15' תאונת עבודה קשה, שבמהלך נקטעה כף רגלו השמאלית והוא נפגע בצורה קשה בידו; התאונה הביאה להתדרדרות במצבו הנפשי וכן במצבה הכלכלי של המשפחה. שירות המבחן התרשם כי הסבירות להישנות התנהגות עוברת חוק היא נמוכה, ונוכח מצבו הבריאותי המזלזל להעמידו במבחן למשך שנה, ולהשית עליו מאסר מותנה מרתיע ושל"צ. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל**, אך השית עליו **9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, ועונש נלווים, משסבר כי שיקולי שיקום לצד נסיבותיו האישיות החריגות והמיוחדות של הנאשם מצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם.

יב. בת"פ (ת"א) 21783-06-16 **מדינת ישראל נ' צברי ואח'** (6/8/18), מפי כב' הש' קפאח, הורשע נאשם על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום מתוקן, בעבירות של נשיאה והובלת נשק שלא כדין ובהחזקת סכין שלא כדין; הנאשם נשק והוביל ברכבו **אקדח מסוג קולט ובו 8 כדורי אקדח**, והגיע עמו בשעת צהריים לדרך בן גוריון בבית ים, כאשר האקדח מוסתר מתחת לכיסוי פלסטיק שבבסיס ידיה ההילוכים וכשכדור אחד בתוך קנה האקדח. **כן החזיק הנאשם ברכב ס בעלת להב של כ- 5.5 ס"מ**. הנאשם - בן 29, בעל עבר נקי ואב ל- 3 ילדים שהגדול ביניהם בן 5.5 - שהה במקום י עם שישה אחרים, כפגישה מקדימה לפגישה עם בעל חובו, שאמורה הייתה להתקיים מאוחר יותר. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר למספר שנות מאסר**. בהתחשב בין היתר בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בתקופת מעצרו ובמעצר הבית המלא שבו שהה, ובשיקול כי כליאתו תקטע את מסלול שיקומו הכלכלי, גזר על **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**.

יג. בת"פ (חי') 1094-05-15 **מדינת ישראל נ' ח'ורי ואח'** (30/5/16), מפי בית המשפט זה, הפנה הסגור לעניינו נאשם 1, בן 28 שעברו נקי, אשר הורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון בשלוש עבירות של סחר בנשק שלא כדין ושתי עבירות של נשיאת והובלת נשק שלא כדין ועבירה של החזקת נשק שלא כדין; עבירות המתייחסות בין השאר למכירת

מטעני חבלה על ידי הנאשם 1 לסוכן משטרת. נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם 1 נע בין 38 ל- חודשי מאסר בפועל, ונגזרו עליו **38 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

18. על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם עיינתי בפסיקה רחבה נוספת העוסקת בעבירות שענן בעבירות בנשק - כאשר מרבית המקרים עוסקים במקרה בודד של החזקה, נשיאה והובלה של נשק, אך יש בה לשמש אמת מידה למדיניות הענישה גם בענייננו בבחינת מכלול מעשיו של הנאשם - כדלהלן:

א. בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ביטון** (14/2/21), מפי כב' הש' שטיין, התקבל ערעור המדינה על קולת עונש, והמשפט העליון השית על הנאשם **3 שנות מאסר** חלף 18 חודשי מאסר שהשית עליו בית משפט המחוזי, בגין עבירות נשק (רכישה והחזקה), לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין + סעיף 29 לחוק העונשין, בהן הושע על יסוד הודי במסגרת הסדר טיעון. הנאשם ביקש לרכוש אקדח, תחמושת לאקדח וכן לבנות חבלה ונפץ, מאדם שנעצר בדרכו הנאשם עם כל אלה. עסקינן בנאשם בעל עבר פלילי, אשר נסיבות חייו אינן פשוטות, עקב היותו בן למשפחה קשת י בית משפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב נסיבותיו האישיות של הנאשם ובשיקולים של אחידות ענישה, גזר עליו כאמור 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס. בית המשפט העליון קבע גזר הדין עומד בסתירה למדיניות ההחמרה עם עברייני נשק לסוגיהם, וכי רק בנסיבות חריגות ראוי להטיל עונש של חודשי מאסר בפועל. וכך נקבע:

"ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על-פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מיי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי א והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק...

לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה ש עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים... מובן מאליו הוא, שגזירה כאמ אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בעניש אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין...

גזר הדין קמא איננו מקיים דרישה בסיסית זו. העונש של שמונה-עשר חודשי מאסר בגין ביצועה של עבירת נש חמורה, שעונשה המרבי הוא שבע שנות מאסר בפועל, הוא עונש שראוי להטיל, אם בכלל, אך ורק בנסי מקלות חריגות ביותר; ואלו אינן בנמצא. המשיב נמצא אשם ברכישת אקדח, תחמושת, לבנת חבלה ונ כשבאמתחתו הרשעות קודמות אשר כוללות עבירת אלימות חמורה. הודאתו בביצוע העבירות בהן הורשע ונסיב חייו הקשות אינן בגדר נסיבות מקלות חריגות ביותר, והן בוודאי אינן מצדיקות את ההקלה החריגה לה זכה מ של בית משפט קמא". (ההדגשות אינן במקור - ד.ס).

ועוד נכתב:

"... הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופ ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק. מדיניות זו באה לידי ביטוי בשו ארוכה של פסקי דין...

המשיב טען בהקשר זה כי מעשיו הצטמצמו ברכישת הנשק כאמור ומטעם זה עלינו למקדם ברף הנמוך יותר חומרת העבירה. לאחר שידענו כי המשיב יזם את הבאת הנשק שרכש על ידי סיועניו, סעדי ועלון - מעשים אלו כללו, כעניין של עובדה, נשיאה והובלה של כלי הנשק - אין בידי להסכים עם תיאור מקל זה של העובדות. כך, "פעולת הרכישה יכולה להיות לפעמים מנותקת מהפעולה של החזקה בנשק, ובכל זאת רכישה היא כהחזקה משפטית בנשק. על כן אנחנו מתייחסים לרכישה באותה חומרה שמתייחסים להחזקת נשק". (ההדגשות אנו במקור - ד.ס.).

ב. בע"פ 8845/15 **מנסור נ' מדינת ישראל** (10/5/16), מפי כב' הש' הנדל, נדחה ערעורו של נאשם בן 21, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של נשיאת והובלת נשק ומעשה פזיזות ורשלנות. בית המשפט המחוזי קבע מתן ענישה הנע בין **שנה לשלוש שנות מאסר בפועל**, והשית על הנאשם **18 חודשי מאסר בפועל** לצד ענישה נלווית. ג. בע"פ 5646/15 **תיהאווני נ' מדינת ישראל** (14/2/16), מפי כב' הש' מזוז, נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של החזקת נשק, לאחר שהחזיק - ברכב בו שהה עם אחר - **אקדח טעון מחסנית ובה 5 כדורים שהוטמנו מתחת לשטיח הרכב**. מדובר בצעיר, בעל הרשעה קודמת של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, אשר ניהל אורח חיים נורמטיבי טרם ביצוע העבירות. שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר שלילי במה משלא הפנים את הפסול במעשיו ולא הביע נכונות להשתתף בהליך שיקומי. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין **9 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם **15 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים.

ד. בע"פ 3657/18 **מסרי נ' מדינת ישראל** (4/10/18), דחו כב' הש' הנדל, מינץ ושטיין את ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודייתו בעבירה של נשיאת נשק שלא כדין, **משנשא ברשותו תת מקלע מאולתר טעון במחסנית המכילה כדור אחד**. הנאשם החזיק את כלי הנשק, המחסנית והכדור בתוך תיק שנשא על גבו, בעודו צועד באזור מגורים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם **נע בין 14 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם - צעיר בן 25, נעדר עבר פלילי - **18 חודשי מאסר בפועל** ועונשים נלווים.

ה. בת"פ (חי') 28615-08-17 **מדינת ישראל נ' חמדוני** (23/4/18), מפי כב' הש' טובי, הורשע הנאשם על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק, והפרעה לשוטרי תפקידו. **הנאשם החזיק תת מקלע מאולתר, מחסנית מתאימה עם 9 כדורים, קופסא עם 50 כדורים, וכן רימון הלם**. כאשר הבחין בשוטרי הוא ניסה להימלט, השליך את האמל"ח והסתתר מהשוטרים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 16 ל- 40 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם - צעיר בן 24, בעל עבר פלילי - **22 חודשי מאסר בפועל** ומאסר תנאי. בנוסף, הופעל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים, שהיה תלוי ועומד נגד הנאשם, חלק במצטבר וחלק בחופף, שבסך הכול נגזרו עליו **25 חודשי מאסר** ועונשים נלווים.

19. הנה כי כן, קשת הענישה בעבירות בנשק היא מגוונת ותלויה במשתנים רבים ובנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה ומקרה, ובין השאר בהתחשב בסוג העבירה (החזקה, נשיאה, הובלה, סחר), סוג הנשק וכמותו. לעניין האופן לקביעתו של מתחם הענישה וההבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אמצעי פרמטרים לקביעתו, ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5/6/13). במקרה הנדון, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים הנדרשים, על רקע טיעוני הצדדים, ובהתחשב בריבוי העבירות שביצע הנאשם בשלוש הזדמנויות שונות, נסיבות ביצוע, סוג הנשק באמצעותו בוצעו ופוטנציאל הסיכון הרב הגלום בהחזקת נשיאתו והובלתו, הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ובמידת פגיעתם, בהפרעה של הנאשם לשוטרי בעת מילוי תפקידם ובשיבוש של מהלכי המשפט, וכן במדיניות הענישה הנהוגה, כמפורט לעיל, סבורני כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם הנדון נע בטווח שבין 36 ל- 70 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

יחד עם זאת הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ומשכך יובאו בחשבון שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

א. לקולה אני רואה לקחת בחשבון את הודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, בטח הוחל בשמיעת הראיות, והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד יזקפו לזכותו האחריות שנטל למעשיו והצער והחרטה שהרגיש בגינם, אם כי בפני קצינת המבחן נטה למזער את אחריותו לגבי כל אחד משלושת האישומים בגינם הורשע, כמפורט בתסקיר ולעיל. מכל מקום, הנאשם הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן כלשונן כהווייתו, ועמד על גבול לאחור קבלת התסקיר.

ב. עוד תובא בחשבון לקולה תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג וברח מזה כ- 7 חודשים, מיום 19/1/21 ואילך, והעובדה הידועה כי תנאי מעצר קשים הם מתנאי מאסר. נתתי דעתי לקשיים אותם הסב לו ההליך הפלילי עד כה, ואלה שיעוד צפויים לו בהמשך.

לא נעלם מעיני כי הטלת מאסר בפועל ממושך תכביד על הנאשם ומטבע הדברים תקשה על הן על הוריו והן על הקטן. אך כאשר עסקינן בעבירות בנשק, גובר כאמור האינטרס הציבורי על פני עניינו האישי של הנאשם.

ג. עוד אני רואה להתחשב לקולה בגילו של הנאשם, בעברו הנקי ובנסיבותיו האישיות כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר בעניינו, ומפי סנגורו ואביו. בקליפת אגוז יאמר כי עסקינן בנאשם בן כ- 26 כיום, אשר גדל בבית נורמטיבי, גרוש ממשפחה, נולד לבן שלוש וחצי, אותו גידל לבד לאחר גירושיו בסיוע של הוריו; עקב מעצרו שימשו הוריו משפחת אמו לבנו, ולאחרונה קיבלו משמורת מלאה על הילד. הנאשם, אשר עובר למעצרו ניהל לכאורה אורח חיים נורמטיבי והסתפק בפלילים, עבד משך השנים בעבודות מזדמנות כפועל במפעלים, במכון לשטיפת רכבים וכמשלוחן, אך לדבריו צבר חובות כבדים, בשל התנהלות כלכלית לא נכונה.

דא עקא שמצבו הכלכלי הקשה של הנאשם אינו יכול לשמש הסבר או הצדקה כלשהי למעשיו החמורים או להוות שילוב להקלה בעונשו. כעולה מהתסקיר, בחר הנאשם לבצע סדרה של עבירות רבות וחמורות - בבחינת ביצוע "משימות" עבריות אחרים "תמורת תשלום", כדבריו בפני שירות המבחן - משחיפש אחר דרכים להשגת רווח כלכלי משמעותי בזמן קצר זאת, כאמור, תוך יצירת סיכון ממשי לציבור ולביטחונו, פעם אחר פעם, בשלושה אירועים שונים, ואף ניסה להימלט מהמשטרה ולהחביא את תת המקלע, המחסנית והתחמושת ולמנוע תפיסתם. כאמור, התנהלותו זו אינה מלמדת נורמטיביות, כי אם על מסוכנות, ועל הצורך להרחיק את הנאשם מהחברה לתקופה ממושכת.

ד. לחומרה עומד נגד הנאשם תסקירו של שירות המבחן אשר המליץ להשית עליו ענישה קונקרטית ומוחשית, את תמחיש עבירות חמורות מעשיו, ונמנע מהמלצה על חלופה עונשית או טיפולית בעניינו. זאת בשל התרשמותו כי סיכון להישנותן של עבירות דומות מצד הנאשם בעתיד, בשל גישתו המצמצמת ביחס למעורבותו בעבירות ולקשר השוליים שניהל ברקע למעשיו, וכן בשל עמדותיו הנותנות לגיטימציה לביצוע עבירות על החוק במצבי משבר, והקושי לקחת אחריות למעשיו.

בנסיבות העניין סבורתני כאמור כי שיקולי הרתעת היחיד והרבים וההגנה על שלום הציבור ובטחונו, מחייבים להטיל על הנאשם עונש מאסר משמעותי מאחורי סורג וברח. יחד עם זאת, אני רואה למצות את הדין עם הנאשם, נוכח מכלל השיקולים לקולה העומדים לזכותו, כמפורט לעיל.

בטרם אפנה לגזירת דינו של הנאשם, אדון בסוגיית חילוט רכב הסובארו ששימש לביצוע העבירות, בעניין חלוקים הצדדים.

הבקשה לחילוט רכב הסובארו והנשק

21.

טיעוני המאשימה

המאשימה עתרה, כאמור, לחלט את הנשק והרכב ששימשו לביצוע העבירות, ומיקדה טיעוניה בסוגיית חילוט הרכב, נו התנגדות ההגנה לחילוט.

א. לטענתה, סמכותו של בית המשפט מכוח סעיפים 32 ו- 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר חיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 (להלן: הפקודה) לצוות, בנוסף לכל עונש שיטיל, על חילוט של חפץ שנתפס בו נעברה עבירה, האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ. כן הפנתה לתכלית ההרתעתית העומדת בבסיס חילוט ששימש לביצוע עבירה, להרתיע עבריינים מלהוביל ולשאת נשק באמצעות רכבים, ובכך להרתיעם ולהגביר מלבצע עבירות בנשק; זאת, למען ידע עבריין בעבירות בנשק כי רכב בו הוא נושא ומוביל נשק הוא בר חילוט.

ב. לטענת המאשימה, במקרה הנדון קיימת זיקה משמעותית בין העבירות שביצע הנאשם לבין הרכב, אשר שימש את הנאשם לצורך ביצוע. אשר ל"מהות ועוצמתה של הזיקה", הפעולות המתוארות בכתב האישום לא יכלו להתבצע בלעדי הרכב, כך שמדובר בשימוש מאסיבי ברכב, אשר אפשר למעשה את ביצוע העבירות הנדונות. (לעניין זה הפנה ע"פ 1000/15 אלחוה נ' מדינת ישראל (3/7/15), מפי כב' הש' סולברג (להלן: עניין אלחוה); ת"פ (ה) 61106-05-20 מדינת ישראל נ' חמד עבד אל גני (24/5/21), מפי כב' הש' ג'יוסי, ועוד).

ג. אשר לסוגיית בעלותו של הנאשם ברכב, טענה כי הרכב אכן רשום על שם אמו של הנאשם, אך הלכה השהירשום הוא בעל ערך דקלרטיבי בלבד ואינו יוצר את הבעלות ברכב. לטענת המאשימה, הנאשם הוא הבעלים המה ברכב, כאשר על פי חומר הראיות ועובדות כתב האישום המתוקן בשגרה הוא המשתמש ברכב. הנאשם עצמו מחזיק ברכב, כי הוא זה שמשלם את ביטוח הרכב, אחיותיו העידו כי הוא המחזיק בו בפועל, מחזיק במפתח היח לרכב ועושה בו שימוש יומיומי. למעשה נמצא הרכב בשליטתו ובחזקתו הבלעדית של הנאשם. אמו של הנאשם הטוענת לזכות ברכב - מסרה כי יש לה רכב משלה, וכי נתנה לנאשם וליתר תושבי הבית להשתמש ברכב, ואף אישרה בדרך כלל הנאשם הוא שעושה בו שימוש. לטענת המאשימה, השימוש והבעלות ברכב אחר על ידי האם, מעיד לכשעצמם על אופיו הפיקטיבי של הרישום ברכב ואינו משקף את השימוש והבעלות בפועל.

נוכח האמור לעיל, קיימת זיקה מהותית בין העבירות שבהן הורשע הנאשם על פי הודייתו לבין הרכב נושא בקשת החילוט ולפיכך יש להורות על חילוטו.

ד. אשר לנשק, ביקשה המאשימה להורות על חילוטו והשמדתו בחלוף 45 יום ממתן גזר הדין או לאחר שפסק הדין יהיה חלוט.

22.

טיעוני ההגנה

בטרם נשמעה עדות אמו של הנאשם - שעיקריה פורטו לעיל - הבהיר הסנגור כי אינו מייצג את המשפחה בבקשה שהגישה להחזרת תפוס וטען בזירות כי מאחר שהרכב רשום על שם אמו של הנאשם, והוא משמש רכב משפחתי, מדובר בזיקה בלעדית המצדיקה את חילוטו. עוד טען כי שוויו של הרכב אינו גדול, ומשצין כי לא בדקו, השיבה המאשימה כי על פי מחירון לוי יצחק שווי הרכב הוא כ- 19,000 ₪. מכל מקום ציין כי אם בית המשפט יורה על חילוט הרכב, ראוי הדבר ישפיע על הענישה שתושט על הנאשם ועל הקנס אם ייגזר.

לאחר עדותה של האם, הודיעו הצדדים כי לא יבקשו להגיש סיכומים נפרדים לגבי החילוט המבוקש.

אשר לטלפון הנייד, משהודיעה המאשימה כי לא תבקש לחלוטו, ביקש הסנגור להורות למשטרה להחזירו להורי הנאשם.

בקשת החילוט - דיון

עמוד 18

23.

י"אמר כבר עתה כי לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ואת ההלכות בסוגיית החילוט אני רואה להיעתר לבקש המאשימה.

א. סעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט - 1969 (לעיל ולהלן: הפקודה), קובע כדלהלן:

"32(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומד לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצעה עבירה או כאמצעי לביצועה".

סעיף 39 (א) לפקודה קובע כדלהלן:

"39(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

על התנאים המצטברים הנדרשים להפעלתה של סמכות החילוט ראו דבריו של כב' הש' א. לוי בע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתאוו (9/3/05), כדלהלן:

"השילוב שבין הסעיפים מלמד כי הפעלתה של סמכות החילוט מותנית בקיומם של תנאים מצטברים אלה: בחנתפש בוצעה עבירה או עומדים לבצע עבירה; בעל החפץ הורשע בדינו והרשעתו מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו. (ע"פ 623/78 סורני נ' מדינת ישראל, פ"ד (לג) 523, ע"פ 4148/92 חוסין מועד נ' מדינת ישראל, לא פורסם). סעיף 39(א) לפקודה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דינו של החילוט כדין עונש שהוטל על הנאשם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הואיל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת (ע"פ 1982/93 בנק לא ישראלי בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3), 238). (ההדגשה אינה במקור -D.O.).

במקרה הנדון, לאחר שבחנתי את הראיות שבפני שוכנעתי כי מתקיימים כל התנאים המצטברים לחילוטו של הרכב.

ב. **אשר לסוגיית הבעלות ברכב** - אכן הנאשם אינו הבעלים הפורמאלי של הרכב, כי אם אמו, אשר לדבריה משקיבה במתנה רכב אחר מבעלה, העמידה את רכב הסובארו לשימושם של כל בני המשפחה, וכי "כולם מחליטים על הרכב זאת, תוך שניסתה להרחיק את הנאשם מזיקה משמעותית לרכב, וליחס לו שימוש בו כמו כל יתר בני המשפחה, לצורך הצורך. דא עקא שמחקירתה הנגדית, אשר פורטה בהרחבה לעיל, שבמהלכה עומתה גם עם הודעתה במשטרה וגם עם דברי הנאשם בחקירותיו במשטרה, מתקבל הרושם כי הנאשם הוא אשר השתמש ברכב, ולמצער עשה בו את השימוש המשמעותי ביותר, וכי "הבעלות המהותית" בו נתונה בידיו. כזכור, על אף שהאם מסרה כי מעולם לא אפשרה לנאשם להשאיר את הרכב ליד ביתו בטרם גירושיו, סייגה דבריה בהמשך כי אפשרה לו לעשות כן כאשר ביקש.

מעדותה של האם ומהראיות עולה כי הגם שעמדה לאורך כל הדרך על גרסתה כי "כולם מחליטים על הרכב" ולא הנאשם בלבד, מתברר כי **הנאשם הוא אשר עשה טסט וביטוח לרכב, וכי צרור המפתחות היחיד לרכב נמצא ברשותו.** על דבריו במשטרה הוא זה אשר מחליט מה יהיה ברכב למעשה, ולא אמו או בן משפחה אחר; כך גם אין חולק כי פגש לשדרוגו של הרכב, לרבות השחרת החלונות, התקנת מערכת מולטימדיה, החלפת ריפודים, כי ציוד ובגדי העבודה שנקנו נמצאו בבאג' הרכב, ועוד.

יתר על כן הנאשם מסר כי אם חבר יבקש ממנו את הרכב כדי ללכת לקניות הרי שיתנו לו. על כך כזכור הביעה התביעה תמיכה גדולה והדבר לא היה בידיעתה. לפיכך שוכנעתי כאמור כי הבעלות המהותית ברכב הייתה נתונה בידי הנאשם.

לעניין זה ראו דבריו של כב' הש' סולברג בעניין **אלחווה** הנ"ל, כדלהלן:

"...אין לקבל את טענתו של המערער כי עובדת היותה של אמו הבעלים הפורמאליים של המכונית מונעת א חילוט. **הלכה פסוקה היא כי לעניין חילוט לפי סעיף 39 לפקודה לא הבעלות הפורמאלית היא הקובעת אלא הבעלות המהותית, דהיינו זהותו של המשתמש במכונית בפועל** (ראו, למשל, רע"פ 71/90 מירלשווילי נ' מדינת ישראל (2.1.1991))."

ג. גם התנאים האחרים הנדרשים לחילוט מתקיימים בענייננו. ברכב בוצעו עבירות בנשק, אשר הנאשם - הבעלים המה של הרכב - הורשע בדין בגין והרשעתו מתייחסת לעבירות. כאמור לעיל, הרכב שימש את הנאשם לביצוע העבירות בנשק בכל שלושת האישומים, בבחינת "רכיב מהותי" בביצוע, אשר בלעדיו לא יכולות היו העבירות להתבצע.

גם בעניין זה ראו עניין **אלחווה** הנ"ל:

"שלישית, בנידון דידן, בחינת **"מהותה ועוצמתה של הזיקה"** (ראו ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.9.1994)) בין הנשק לבין מכוניתו של המערער מלמדת כי חילוט של המכונית מוצדק, **שכן המכונית שימשה רכיב מהותי בביצוע העבירה אשר בלעדיו לא הייתה יכולה העבירה להתבצע** (השוו: ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.2.2014), פסקה 35 לפסק הדין)."

ד. לקחתי בחשבון את שוויו של הרכב, שאינו רב יחסית, וכן את השלכותיו של החילוט על יתר בני הבית, אשר יש להניח לעיתים עשו בו שימוש, אם כי מהראיות עולה כי בעת ביצוע העבירות זיקתם לרכב הייתה רופפת הרבה יותר. יחד עם זאת, בנסיבות שבפניי בשים לב לכך שהרכב שימש לביצוע כל העבירות בבחינת "שימוש מאסיבי" ואפשר את ביצוע לרבות ניסיון המילוט של הנאשם מהמשטרה, ומשלא מצאתי כי קיימות השלכות הוות גורל מן החילוט, אני מורה חילוט.

חילוט הרכב יובא בחשבון לגבי מכלול העונש שיוטל על הנאשם.

24. סוף דבר

על כן, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לקולה ולחומרה, אני רואה לגזור על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה מיום 19/1/21 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירות בנשק ו/או כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של הפרת לשוטר בעת מילוי תפקידו או עבירה של שיבוש מהלכי משפט, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

ג. בנסיבות העניין לא יוטל על הנאשם קנס.

ד. אני מורה בזה על חילוט הנשק ששימש לביצוע העבירות, בחלוף 45 יום מהיום, או לאחר שפסק הדין יהפוך חלוט.

ה. אני מורה על חילוט הרכב מסוג סובארו, מספר רישוי 77-795-64, בחלוף 45 יום מהיום, או לאחר שפסק הדין יהפוך חלוט.

המשטרה תפעל להחזרת הטלפון הנייד להורי הנאשם, כמבוקש על ידי הסנגור; זאת, משלא עתרה לחלטו.

זכות ערעור לעלין תוך 45 יום מהיום

ניתן היום, ט"ו אלול תשפ"א, 23 אוגוסט 2021, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.